

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: Honební společenství Tismice, sdružení,** se sídlem Tismice, zast. JUDr. Ivanou Kejmarovou, advokátkou se sídlem Sluštice 1, Sibřina, proti **žalovanému: Ministerstvo zemědělství,** se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 19. 2. 2008, č. j. 5974/2008-10000, ve věci přezkumu řízení o návrhu na uvedení společenstevní honitby do souladu se zákonem, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: Honební společenstvo Tismice I., honební společenstvo,** se sídlem Tismice 14, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2011, č. j. 9 Ca 161/2008 - 108,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2011, č. j. 9 Ca 161/2008 - 108, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 19. 2. 2008, č. j. 5974/2008-10000, a rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 1. 10. 2007, č. j. 27163/2005-16230, 30371/2005-16230, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

IV. Osobě zúčastněné na řízení **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

V. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně JUDr. Ivany Kejmarové, advokátky se sídlem Sluštice 1, Sibřina.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“ nebo „Honební společenstvo Tismice“, příp. „Honební společenství Tismice“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 19. 2. 2008, č. j. 5974/2008-10000. Tímto rozhodnutím ministr zemědělství zamítl rozklad stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 1. 10. 2007, č. j. 27163/2005-16230, 30371/2005-16230, kterým bylo v řízení o přezkoumání věci mimo odvolací řízení podle § 65 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý správní řád“), změněno rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále též jen „krajský úřad“), ze dne 12. 4. 2005, č. j. 17211/144633/2005/OŽP/kon, tak, že výrok rozhodnutí Městského úřadu Český Brod, odboru životního prostředí (dále též jen „městský úřad“), ze dne 6. 10. 2004, č. j. ŽP/8770/04, zní: „Návrh Honebního společenstva Tismice na uvedení společenstevní honitby Tismice do souladu se zákonem o myslivosti, ze dne 16. 12. 2002, se podle § 69 odst. 1 a 2 ve spojení s § 19 odst. 1 písm. a) zákona o myslivosti zamítá“.

Městský soud ve svém rozsudku nejdříve rozsáhle zrekapituloval průběh dosavadního řízení ve věci předmětného návrhu stěžovatele na uvedení honitby Tismice do souladu se zákonem č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „nový zákon o myslivosti“, případně jen „zákon o myslivosti“). Následně dospěl k závěru, že správní orgány v přezkumném řízení nepochybily a dospěly ke správným závěrům, že v daném případě nebyly splněny podmínky uvedené v citovaném ustanovení pro transformaci stávající honitby a Honebního společenství Tismice, kterými jsou 1) povinnost honebního společenstva přijmout (případně zesouladnit s novým zákonem o myslivosti) stanovy a uvést do souladu s novým předpisem také své orgány, a 2) nezbytnost dodržet základní výměru honitby v rozsahu 500 ha, vše ke dni 31. 3. 2003 (jak potvrzuje rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2008, č. j. 4 As 91/2006 - 76, na který městský soud odkázal). Městský soud se ztotožnil s názorem přezkumných správních orgánů, že bylo jejich povinností ve vztahu k návrhu přezkoumat, zda stěžovatel jakožto honební společenstvo vzniklé přede dnem účinnosti nového zákona o myslivosti do 9 měsíců od tohoto data tyto podmínky splnil. Za tímto účelem byly správní orgány oprávněny po stěžovateli požadovat údaje o honitbě, která byla předmětem jeho návrhu, a údaje o jednotlivých členech honebního společenstva. Tyto údaje totiž byly zapotřebí k posouzení souladu honitby s podmínkami stanovenými v § 17 zákona o myslivosti, zejména s podmínkou minimální výměry honitby a souvislosti jejích pozemků. Pokud při těchto zjištěních shledaly, že podmínka minimální výměry v daném případě prokázána nebyla, neboť skutečná výměra honebních pozemků ve vlastnictví členů stěžovatele činila pouze 429,2389 ha, a navíc byla z mapových podkladů zjištěna rovněž nesouvislost těchto pozemků, dospěly ke správnému názoru o nutnosti zamítnout návrh stěžovatele na uvedení stávající honitby do souladu s novým zákonem o myslivosti. V odůvodnění svého rozhodnutí městský soud zdůraznil, že stěžovatel v žalobě žádným způsobem nezpochybňoval ani jeden ze závěrů ministra zemědělství, které se vztahovaly k výpočtu skutečné výměry honebních pozemků členů stěžovatele v jednotlivých katastrálních územích, ani závěr o nesouvislosti honebních pozemků tvořících předmětnou honitbu, přičemž pouze tvrzení a prokázání nezákonnosti těchto závěrů by mohlo odůvodnit zrušení napadeného rozhodnutí soudem. Námitku „vadného celého řízení“ bez uvedení konkrétních pochybení, kterých se měly správní orgány dopustit, považoval městský soud

za natolik obecnou, že se jí nemohl zabývat. Navíc pochybeními, ke kterým mělo dojít při vydání předchozích rozhodnutí Okresního úřadu Kolín či Městského úřadu Český Brod ve věci uznání společenstevní honitby Tismice I., jsou rozhodnutí vydaná v jiném řízení, které není předmětem daného přezkumu. Městský soud proto z výše uvedených důvodů shledal žalobu stěžovatele nedůvodnou.

Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatel trvá na tom, že mu z nového zákona o myslivosti vyplývají pouze povinnost uvést orgány do souladu s novým zákonem o myslivosti ke dni 31. 3. 2003 a povinnost dodržet základní výměru honitby v rozsahu 500 ha ke dni 31. 12. 2002. Má za to, že těmto povinnostem dostál, svolal-li na den 3. 8. 2002 podle jeho § 69 valnou hromadu, na které došlo k přijetí nových stanov a zvolení nových orgánů honebního společenstva. Honitba tak zůstala zachována a následně podal dne 16. 12. 2002 návrh na uvedení honitby do souladu s novým zákonem o myslivosti, jakož i oznámení o přizpůsobení svých stanov, a požádal o zapsání honebního společenstva do rejstříku honebních společenstev. Jeho návrhu však nebylo vyhověno pro nedodržení minimální zákonné výměry honitby ve vlastnictví jeho členů a souvislosti těchto pozemků. Podle stěžovatele však bylo jednoznačně prokázáno, že honitba dosahuje minimální výměry 500 ha. To vyplývá ze skutečnosti, že Okresní úřad Kolín vydal rozhodnutí ze dne 25. 3. 1993, č. j. ŽP/1909/92, ze dne 1. 11. 1994, č. j. 1975/94, a ze dne 24. 4. 1997, č. j. 11140/97-ŽP, kterými uznal společenstevní honitbu Hubert Tismice s tím, že se jedná o souvislé honební pozemky, jejichž výměra je 1966 ha, a honitba tak splňuje předpoklady pro realizaci výkonu práva myslivosti podle § 2 odst. 1 tehdy platného zákona č. 23/1962 Sb., o myslivosti (dále též jen „starý zákon o myslivosti").

Stěžovatel je přesvědčen, že nový zákon o myslivosti neřeší a ani nezná pojem zákonný předpoklad existence honebního společenstva podmíněný souvislostí honebních pozemků v trvalém držení členů honebního společenstva, jejichž výměra musí dosahovat minimálně 500 ha. Uvádí, že od roku 1992 docházelo z různých důvodů k různým změnám ve složení členů honebního společenstva, nikdy však tyto změny neměly vliv na existenci honitby z důvodu toho, že zákon nezná pojem zánik honitby z důvodu poklesu výměry souvislých honebních pozemků v držení členů honebního společenstva pod 500 ha. K výtce nesouvislosti honebních pozemků namítá, že ustanovení § 17 odst. 2 nového zákona o myslivosti ukládá podmínku souvislosti honebních pozemků v držení členů honebního společenstva pouze při tvorbě nových honiteb, nikoliv při jejich uvádění do souladu se zákonem ve smyslu § 69 téhož zákona. Toto ustanovení se dle stěžovatele zabývá výhradně výměrou honitby, nikoli souvislostí honebních pozemků v držení členů honebního společenstva. Má za to, že je nutno rozlišovat mezi výměrou honitby 500 ha a minimální výměrou 500 ha souvislých honebních pozemků v držení členů honebního společenstva nutných pro uznání honitby. Podle stěžovatele je z § 69 nového zákona o myslivosti zřejmé, že honitby uznané podle dosavadních předpisů zůstávají zachovány, pokud dosahují zákonné výměry 500 ha a splňují ostatní požadavky na tvorbu honitby.

Pokud státní správa zjistila, že honitba porušuje platné zásady pro tvorbu honiteb, měla v rámci správního řízení uvedení honitby do souladu se zákonem dořešit.

Ministerstvo zemědělství zaslalo ke kasační stížnosti vyjádření, v němž trvá na tom, že za další požadavek na tvorbu honitby, o kterém se zmiňuje § 69 nového zákona o myslivosti, je nutno považovat požadavek, aby byla honitba tvořena alespoň 500 ha souvislých honebních pozemků ve vlastnictví členů honebního společenstva. Je tomu tak proto, že hlavním důvodem pro přijetí současného zákona o myslivosti byl úmysl zákonodárce konstituovat honitby na základě vlastnických práv k pozemkům v nich sdružených. Výklad § 69 odst. 1 nového zákona o myslivosti spočívající v posuzování výlučně celkové výměry honitby podle údajů platných při jejím vzniku, by byl v přímém rozporu s tímto principem. Na podporu svých závěrů ministerstvo odkázalo na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v intencích kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podstatou nyní projednávané věci je posouzení, zda správní orgány dospěly ke správnému závěru, že stěžovatel nesplnil podmínky pro vyhovění návrhu na uvedení jeho honitby do souladu s novým zákonem o myslivosti. Tyto podmínky jsou stanoveny v přechodném ustanovení § 69 odst. 1 nového zákona o myslivosti, který s účinností ode dne 1. 7. 2002 nahradil výše citovaný starý zákon o myslivosti, podle kterého byl stěžovatel založen a jako honební společenstvo fungoval. Podle uvedeného přechodného ustanovení *honitby a obory uznané podle dosavadních předpisů zůstávají zachovány; to platí i pro obory o výměře nižší než 50 ha a samostatné bažantnice uznané podle dosavadních předpisů, které se stávají honitbami podle tohoto zákona, i když nedosahují výměry 500 ha. Pokud honitba nebo obora uznaná podle dosavadních předpisů dosahuje zákonné výměry podle tohoto zákona, ale nesplňuje ostatní požadavky na tvorbu honitby, je osoba, které byla honitba uznána podle dosavadních předpisů, povinna podat do 31. prosince 2002 orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem, jinak honitba zaniká k 31. březnu 2003.* Podle odst. 2 *právní povaha honebních společenstev vzniklých podle dosavadních předpisů se řídí ustanoveními tohoto zákona ode dne jeho účinnosti. Honební společenstvo přijme stanovy, popřípadě je přizpůsobí úpravě podle tohoto zákona a zvolí orgány nejpozději do 9 měsíců ode dne účinnosti tohoto zákona, jinak honební společenstvo a společenstevní honitba zanikají. Po zániku honebního společenstva se provede likvidace.*

Z citovaného ustanovení vyplývá, že stávající honitby, tj. honitby vzniklé přede dnem účinnosti nového zákona o myslivosti, s účinností nového zákona o myslivosti nezanikly, nýbrž za podmínky dodržení minimální výměry honitby 500 ha zůstaly zachovány. Z výše uvedeného dále vyplývá, že stávající honební společenstva rovněž zůstala po účinnosti nového zákona o myslivosti zachována, byla však povinna splnit určité podmínky stanovené v citovaném ustanovení, kterými bylo přizpůsobení či přijmutí stanov v souladu s novým zákonem o myslivosti do 31. 3. 2003, jakož i zvolení nových orgánů společenstva. Při nesplnění těchto povinností dosavadní honební společenstva bez dalšího (ex lege) zanikla. Předmětné přechodné ustanovení rovněž upravilo, že právní povaha již vzniklých honebních společenstev se řídí ode dne jeho účinnosti novým zákonem o myslivosti, přičemž právní povahou je nutno rozumět existenci, změnu a zánik

stávajících honebních společenstev. Lze tedy konstatovat, že základními podmínkami, které bylo nutno pro vyhovění návrhu na uvedení dosavadní honitby a honebního společenstva do souladu s novým zákonem o myslivosti dodržet, bylo splnění povinnosti uvést do souladu s novým předpisem své stanovy a orgány a povinnosti dodržet základní výměru honitby v rozsahu 500 ha, jakož i ostatní požadavky na tvorbu honitby. Za ostatní požadavky na tvorbu honitby je pak nutno považovat požadavky uvedené v § 17 nového zákona o myslivosti, kterými jsou především vedle výměry také dodržení požadavku souvislosti a tvaru honebních pozemků. Jinou povinnost pro stávající honební společenstva z tohoto ustanovení dovodit nelze (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2008, č. j. 4 As 91/2006 - 76, nebo rozsudek ze dne 25. 3. 2011, č. j. 5 As 45/2010 – 75, všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Při podání návrhu ve smyslu § 69 nového zákona o myslivosti byly správní orgány oprávněny posuzovat pouze, zda navrhovatel uvedené povinnosti řádně a včas splnil, a za tímto účelem zkoumat, zda údaje stěžovatelem uvedené jsou prokázány.

V případě, že správní orgány dospěly k závěru, že výše uvedené předpoklady pro vyhovění návrhu splněny nebyly, k čemuž většinou docházelo v době, kdy již uplynula honebním společenstvům zákonná lhůta pro provedení transformace, byly povinny vydat rozhodnutí o zamítnutí návrhu s odůvodněním, v čem spočívá nesoulad honitby s novým zákonem o myslivosti. Honitby, jakož i honební společenstva, v takovém případě zanikla ex lege ke dni 31. 3. 2003. Obdobně Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 20. 9. 2007, č. j. 6 As 61/2006 - 123, kde uvedl, že „*pokud orgán státní správy myslivosti rozhoduje v řízení o uznání honitby podle § 69 odst. 1 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, o návrhu na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem podaném honebním společenstvem vzniklým podle předchozí platné právní úpravy zákona o myslivosti (zákon č. 23/1962 Sb.) v době, kdy již uplynula tomuto honebnímu společenstvu zákonná lhůta pro provedení transformace podle § 69 odst. 2 (zákonná lhůta do 31. 3. 2003), nejdříve zjistí a posoudí, zda byly splněny zákonné předpoklady pro tuto transformaci stanovené v § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, tj. zda honební společenstvo přijalo stanovy, popřípadě je přizpůsobilo právní úpravě podle nového zákona o myslivosti a zda zvolilo orgány. Pokud dospěje k závěru, že tyto zákonné předpoklady splněny nebyly a došlo k zániku honebního společenstva a honitby k 31. 3. 2003 ex lege, musí k této skutečnosti přihlédnout a promítnout ji ve výroku rozhodnutí vydaném v řízení o uznání honitby (tj. zamítnutím návrhu)*“.

S ohledem na právě předestřené zdejší soud přistoupil k posouzení nyní projednávané věci, přičemž ze správního spisu zjistil následující podstatné skutečnosti. Stěžovatel svolal ve smyslu § 69 nového zákona o myslivosti na den 3. 8. 2002 tzv. transformační valnou hromadu, na níž přijal nadpoloviční většinou hlasů nové stanovy a zvolil nové orgány v souladu s citovaným § 69 odst. 2 zákona o myslivosti. Následně stěžovatel podal dne 23. 12. 2002 u tehdy věcně a místně příslušného Okresního úřadu Kolín návrh na uvedení honitby do souladu s novým zákonem o myslivosti (návrh ze dne 16. 12. 2002) a dne 6. 1. 2003 u Městského úřadu Českého Brodu, odboru životního prostředí, oznámení o přizpůsobení stanov honebního společenstva ve smyslu jeho § 69 odst. 2 a ve smyslu § 28 téhož zákona předložil údaje potřebné k zápisu do rejstříku honebních společenstev. Městský úřad jako věcně a místně příslušný správní orgán následně o věci rozhodl dne 10. 12. 2003, č. j. 52298/02,80/03,881/03ŽP, tak, že odmítl

zapsat stěžovatele do rejstříku honebních společenstev podle § 28 odst. 1 nového zákona o myslivosti pro nesplnění § 69 odst. 2 téhož zákona. Toto rozhodnutí bylo následně rozhodnutím ze dne 1. 6. 2004, č. j. ŽP/8770/04, Krajským úřadem Středočeského kraje, odborem životního prostředí a zemědělství, zrušeno a věc vrácena městskému úřadu k novému řízení. Městský úřad věc znovu projednal a vydal nové rozhodnutí podle § 69 odst. 2 s odvoláním na § 19 odst. 1 písm. a) nového zákona o myslivosti ze dne 6. 10. 2004, č. j. ŽP/8770/04, jehož výrok zněl: „Honební společenstvo Tismice zaniká“. V odůvodnění uvedl, že z dokumentace předložené stěžovatelem je patrno, že předmětné honební společenstvo nesplňuje podmínku § 19 odst. 1 písm. a) nového zákona o myslivosti, neboť výměra souvislých honebních pozemků v k. ú. Doubravčice, Mrzky, Limuzy, Hradešín a Přišimasy ve vlastnictví členů honebního společenstva nedosahuje zákonem stanovené výměry, která činí 500 ha. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání ke krajskému úřadu, který věc posoudil a na základě dokladů založených ve spise, které dokládaly aktuální údaje o vlastnictví honebních pozemků členů [souhlasy členů stěžovatele s členstvím v Honebním společenstvu Tismice nazvané „Prohlášení“ podle § 19 odst. 5 písm. c) nového zákona o myslivosti], potvrdil závěr městského úřadu, že stěžovatel neoprávněně zahrnul do seznamu svých členů zpracovaného ke dni konání transformační valné hromady i vlastníky honebních pozemků, kteří nesplňovali zákonné podmínky členství, přičemž po vyčlenění těchto pozemků a pozemků těch, kteří nedali souhlasy s transformací stěžovatele, z celkové výměry honitby stěžovatelem uváděné, činila výměra honebních pozemků členů pouze 497,2591 ha, tedy méně než zákonem stanovenou minimální výměru honitby. Navíc bylo z katastrálních map zjištěno, že souvislost těchto pozemků byla přerušena. Krajský úřad proto rozhodnutím ze dne 12. 4. 2005, č. j. 17211/144633/2005/OŽP/Kon, odvolání stěžovatele zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

Dne 7. 7. 2005 byl doručen Ministerstvu zemědělství (dále též jen „ministerstvo“) podnět stěžovatele k přezkoumání postupu krajského úřadu jako odvolacího orgánu ve věci návrhu na uvedení honitby stěžovatele do souladu s novým zákonem o myslivosti. Ministerstvo zemědělství následně zahájilo řízení o přezkoumání rozhodnutí krajského úřadu mimo odvolací řízení podle § 65 odst. 2 tehdy platného starého správního řádu, které vyústilo v rozhodnutí ze dne 1. 10. 2007, č. j. 27163/2005-16230, 30371/2005-16230. Tímto rozhodnutím ministerstvo ve smyslu § 65 odst. 2 citovaného zákona změnilo rozhodnutí krajského úřadu ze dne 12. 4. 2005, č. j. 17211/144633/2005/OŽP/Kon, tak, že výrok rozhodnutí městského úřadu ze dne 6. 10. 2004, č. j. ŽP/8770/04, zní: „Návrh Honebního společenstva Tismice na uvedení společenstevní honitby Tismice do souladu se zákonem o myslivosti, ze dne 16. 12. 2002, se podle § 69 odst. 1 a 2 ve spojení s § 19 odst. 1 písm. a) zákona o myslivosti zamítá“. Ministerstvo v přezkumném řízení dospělo na základě nových zjištění stejně jako městský a krajský úřad k závěru o nesplnění základních podmínek pro transformaci ze strany stěžovatele, napravilo však nezákonnost rozhodnutí krajského úřadu spočívající v nesprávném výroku.

V odůvodnění rozhodnutí uvedlo, že s ohledem na zásadní změnu právní úpravy ve vztahu k podmínkám vzniku a existence honebního společenstva je nutno uznat právo vlastníků honebních pozemků rozhodnout se svobodně o případné změně členství v honebním společenstvu, pokud k tomu došlo ukončením členství před tzv. transformační valnou hromadou honebního společenstva vzniklého podle dosavadních právních předpisů,

jehož členy byli doposud, a pokud tomuto honebnímu společenstvu před touto valnou hromadou písemně oznámili ukončení svého členství. Rovněž uvedlo, že v případě uvádění honitby do souladu s novým zákonem o myslivosti podle jeho § 69 odst. 1 je samozřejmé, že honitba a honební společenstvo muselo splňovat podmínky podle § 17 až § 20 téhož zákona. Vzhledem k tomu, že honební společenstvo uvedené do souladu s novým zákonem o myslivosti podléhá rovněž registraci ve smyslu § 20 odst. 2 nového zákona o myslivosti a musí být zapsáno do rejstříku honiteb (§ 28), je otázka oprávněnosti registrace honebního společenstva úzce spjata s podmínkami jeho založení uvedenými v § 19 téhož zákona. Ve shodě se správními orgány rozhodujícími v přezkoumávaném řízení o návrhu na uvedení stěžovatele do souladu s novým zákonem o myslivosti konstatovalo, že základní nutnou podmínkou vyhovění návrhu je vlastnictví souvislých honebních pozemků členy honebního společenstva tvořících honitbu o minimální výměře 500 ha. Ve světle předestřených úvah ministerstvo přezkoumalo kopie jednotlivých „Prohlášení“ a seznamy členů stěžovatele podle jednotlivých katastrálních území, odečetlo osoby, které nepodepsaly předmětná „Prohlášení“, resp. které podepsaly přihlášku do honebního společenstva Tismice v roce 1992, ale nevyjádřily svůj souhlas se vstupem do nového Honebního společenstva Tismice v rámci transformace, dále ministerstvo odečetlo pozemky osob, které nejsou vlastníky uváděných honebních pozemků, odečetlo rovněž pozemky, jejichž vlastníci, resp. spoluvlastníci dali souhlas se členstvím v Honebním společenstvu Tismice, ačkoli mají minimální spoluvlastnický podíl, honební pozemky osob, které ukončily členství v Honebním společenstvu Tismice zasláním písemných výpovědí, jakož i honební pozemky osob, které zpochybnily svůj podpis na „Prohlášeních“, a naposledy honební pozemky v k. ú. Limuzy o celkové výměře 71,3 ha ve vlastnictví pana S. B., zastoupeného ve věcech restitucí Ing. Ba., který podepsal „Prohlášení“ za S. B., ačkoli z plné moci nebylo patrno, že se pověření vztahuje i na jiné věci než věci restituční. Po těchto odpočtech ministerstvo zjistilo, že výměra honebních pozemků ve vlastnictví členů, kteří souhlasili s transformací Honebního společenstva Tismice, činí 429,2389 ha, přičemž z mapových podkladů ministerstvo zjistilo i nesouvislost těchto honebních pozemků. Do uznaných pozemků ministerstvo nezapočetlo honební pozemky ve správě Pozemkového fondu ČR, pozemky osob, které se přihlásily do Honebního společenstva Tismice v roce 1992, ale v roce 2002 souhlas nevydaly, resp. nebyl po nich vyžadován, jakož ani pozemky obce Český Brod a obce Mrzky, které rovněž nedaly souhlas s členstvím v Honebním společenstvu Tismice. Naopak začlenil do honební výměry společenstva pozemky v k. ú. Doubravčice a Roztoklaty o výměře 22,56 ha a některé výměry v „Prohlášeních“ opravilo. Na základě těchto svých zjištění dospělo ministerstvo k závěru, že stěžovatel jako honební společenstvo v rámci uvedení společenstevní honitby Tismice do souladu s novým zákonem o myslivosti nesplnil základní podmínku pro uznání, resp. transformaci, stanovenou v § 69 odst. 1 a 2 ve spojení s § 17 odst. 7 a § 19 odst. 1 písm. a) nového zákona o myslivosti, neboť nesdružil dohromady 500 ha souvislých honebních pozemků svých členů.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel rozklad, v němž mimo jiné trval na tom, že podmínky pro transformaci řádně splnil a správní orgány nebyly oprávněny jednat podle § 17 odst. 7 a § 19 odst. 1 písm. a) nového zákona o myslivosti, neboť daná ustanovení se vztahují pouze na tvorbu nových honiteb a zakládání nových honebních společenstev. Ministr zemědělství rozklad rozhodnutím ze dne 19. 2. 2008, č. j. 5974/2008-10000, zamítl a rozhodnutí ministerstva potvrdil. S odůvodněním závěrů Ministerstva

zemědělství, že stěžovatel nesdružil ke dni konání valné hromady honební pozemky svých členů o minimální výměře 500 ha, se plně ztotožnil. Potvrdil rovněž názor, že vlastníci honebních pozemků, kteří byli do 1. 7. 2002 členy původního Honebního společenstva Tismice, měli právo do konání transformační valné hromady (nejpozději pak na této valné hromadě) projevit svou vůli a do transformovaného honebního společenstva nevstoupit, přičemž za účelem zjištění skutkového stavu byly správní orgány oprávněny požadovat jak specifikaci honebních pozemků ve vlastnictví členů stěžovatele, tak předložení seznamu vlastníků podle § 19 odst. 5 písm. a) nového zákona o myslivosti a požadovat souhlasy vlastníků honebních pozemků s členstvím v honebním společenstvu podle § 19 odst. 5 písm. c) téhož zákona. Proti rozhodnutí ministra zemědělství podal stěžovatel žalobu, v níž uplatnil totožnou námitku o řádném splnění podmínek pro transformaci, a uvedl, že správní orgány nebyly oprávněny požadovat další údaje o honitbě či členech honebního společenstva. Městský soud žalobu z výše uvedených důvodů zamítl a se závěry správních orgánů se bez přesvědčivého odůvodnění plně ztotožnil.

Nejvyšší správní soud s ohledem na kasační námitky stěžovatele přezkoumal, zda městský soud správně vyhodnotil úvahy správních orgánů a posouzení otázky splnění povinnosti dodržení zákonné minimální výměry 500 ha honitby spojené s vyhověním návrhu na uvedení honitby do souladu s novým zákonem o myslivosti. Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že k závěru o nesplnění této povinnosti dospěly na základě úvahy, že není možné vůli členů honitby nevstoupit do transformovaného honebního společenstva ignorovat, a proto je třeba ji zohlednit ve vztahu ke splnění podmínky minimální výměry při podání návrhu na uvedení honitby do souladu s novým zákonem o myslivosti. Z výměry dosavadní honitby proto vyčlenily výše specifikované pozemky, jejichž vlastníci nebyli členy dosavadního honebního společenstva nebo členy byli, ale nedali souhlas s transformací honebního společenstva, nebo se jimi nikdy nestali. S tímto postupem se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

V návaznosti na výše uvedený výklad § 69 nového zákona o myslivosti je totiž nutno podotknout, že řízení podle citovaného ustanovení si klade za cíl pouze transformaci honiteb do stavu odpovídajícího nové zákonné úpravě (§ 69 odst. 1 zákona o myslivosti) stejně jako odpovídající změnu honebních společenstev (§ 69 odst. 2 zákona o myslivosti). Ze žádného ustanovení nového zákona o myslivosti nelze dovodit, že by proces transformace dával dosavadním honitbám, resp. honebním společenstvům, prostor pro změnu honitby či tvorbu honitby nové. Ani z důvodové zprávy k citovanému zákonu nelze takový záměr zákonodárce v řízení podle § 69 nového zákona o myslivosti a jeho intertemporálních účinků vyčíst. Naopak, důvodová zpráva uvádí, že „*cílem zákona není vyvolat novou tvorbu honiteb. Proto je navrženo přechodné ustanovení o zachování honiteb dosud uznaných a postupné jejich uvádění do souladu s ustanoveními zákona*“. V rámci těchto řízení proto může být řešen soulad dříve uznaných honiteb, které zůstávají zachovány, s novou právní úpravou. Nelze však v rámci tohoto řízení řešit zároveň změnu těchto honiteb, která je sice možná, ale pouze v rámci odpovídajících ustanovení nového zákona o myslivosti (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2006, č. j. 8 As 27/2005 - 214, publikovaný pod č. 1830/2009 Sb. NSS, jakož i na něj odkazující rozsudek ze dne 22. 2. 2007, č. j. 1 As 47/2005 - 72, nebo již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2008, č. j. 4 As 91/2006 - 76, na který odkazuje sám městský soud).

Pokud tedy nelze v rámci transformace honitby a honebního společenstva uvažovat o změně či tvorbě nové honitby, nelze přisvědčit názoru správních orgánů a městského soudu, že by bylo možné při posuzování podmínek transformace zohledňovat i podmínky stanovené v § 18 až 20 nového zákona o myslivosti, které se týkají výhradně tvorby nových honiteb a založení a vzniku nových honebních společenstev. Správní orgány, jakož i soud, proto pochybily, posuzovaly-li s odkazem na § 19 odst. 1 písm. a) nového zákona o myslivosti splnění podmínky minimální zákonné výměry honitby 500 ha s ohledem na výměru honebních pozemků výhradně ve vlastnictví členů honebního společenstva. Přechodné ustanovení § 69 nového zákona o myslivosti, jakož ani ustanovení § 17 téhož zákona, které je nutno při řízení o transformaci aplikovat, nestanoví, že by měla být tato skutečnost posuzována při hodnocení splnění podmínky transformace spočívající v dodržení minimální zákonné výměry honitby 500 ha, tato ustanovení nestanoví ani oprávnění zohledňovat případné nesouhlasy členů se samotnou transformací. Pro úvahu správních orgánů, že „s ohledem na zásadní změnu právní úpravy ve vztahu k podmínkám vzniku a existence honebního společenstva je nutno uznat právo vlastníků honebních pozemků rozhodnout se svobodně o případné změně členství v honebním společenstvu, pokud k tomu došlo ukončením členství před tzv. transformační valnou hromadou honebního společenstva vzniklého podle dosavadních právních předpisů, jehož členy byli doposud a pokud tomuto honebnímu společenstvu před touto valnou hromadou písemně oznámili ukončení svého členství“, na základě které následně posuzovaly splnění „transformačních podmínek“ s ohledem na členství a vyjádřené souhlasy členů s předmětnou transformací, tak zdejší soud neshledal žádnou oporu v zákoně. Správním orgánům lze přisvědčit pouze v tom, že kvalifikovaný způsob projevení vůle dosavadních členů honebního společenstva nebýt nadále členy v transformovaném společenstvu je nutno respektovat, nicméně pouze s ohledem na § 26 odst. 3 nového zákona o myslivosti, přičemž je nutno pamatovat na to, že ani tento postup nemá vliv na vyčlenění jejich honebních pozemků z uznané honitby. Vystoupení jednotlivých členů z honebního společenstva a s tím spojený zánik členství vlastníka honebního pozemku v honebním společenstvu nemá automatický důsledek ve vyčlenění jeho pozemku z honitby. V takovém případě totiž držitelem honitby (honebních pozemků) zůstává honební společenstvo. Zánikem členství v honebním společenstvu bez dalšího nemůže dojít ke změně správního rozhodnutí o uznání honitby (v podrobnostech srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 9 As 18/2007 - 109, nebo již zmiňovaný rozsudek ze dne 8. 11. 2006, č. j. 8 As 27/2005 - 214, publikovaný pod č. 1830/2009 Sb. NSS). Na tomto místě zdejší soud zdůrazňuje, že Ústavní soud již zkoumal na základě uvedeného otázku možného porušení ochrany vlastnického práva, přičemž vyslovil závěr, že k porušení ochrany vlastnického práva za takové situace nedochází, neboť takové jeho omezení je legitimováno veřejným zájmem na ochraně volně žijící zvěře. V nálezu ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03, č. 49/2007 Sb., Ústavní soud vyslovil závěr, že *„dochází-li při výkonu práva myslivosti užíváním honebních pozemků k zásahu do ústavně garantovaných práv vlastníků honebních pozemků, jedná se o omezení, která jsou proporcionální z hlediska cíle a účelu, k němuž právo myslivosti směřuje; taková omezení se tedy nacházejí v mezích ústavnosti*“.

Stejně tak samotné vyjádření nesouhlasu členů honebního společenstva s transformací nemohlo mít jakýkoli vliv při zjišťování výměry honitby pro účely řízení

podle § 69 nového zákona o myslivosti. Nejvyšší správní soud má za to, že nesouhlas jednotlivých členů s případnou transformací honitby se mohl kvalifikovaně projevit pouze při transformační valné hromadě, kde dosavadní členové mohli projevit svou nevůli „vstoupit do transformovaného honebního společenstva“ v rámci hlasování o nových stanovách či při volbě nových orgánů. V případě neúspěšného hlasování o nových stanovách a volbě nových orgánů by tak de facto došlo k nesplnění jedné z podmínek pro úspěšnou transformaci a stávající honitba a honební společenstvo by zaniklo. Nicméně pouhé vyjádření nesouhlasu s uvedením honitby do souladu s novým zákonem o myslivosti, které se žádným způsobem neodrazilo ve výsledku hlasování na valné hromadě, nebo vystoupení členů z honebního společenstva, nemohlo mít na posouzení dosavadní výměry honitby žádný vliv.

Nejvyšší správní soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že správní orgány nebyly oprávněny při posuzování jedné ze základních podmínek uznání honitby ve smyslu § 69 nového zákona o myslivosti, kterou je dodržení výměry honitby 500 ha, zohledňovat skutečnost, zda členové honebního společenstva s transformací honitby v rámci svých „Prohlášení“ souhlasili, či nikoli, a na základě toho vyjímat z celkové plochy honitby pozemky členů, kteří tento souhlas výslovně odepřeli nebo neposkytli, případně vyčlenit pozemky těch, kteří jako členové z honebního společenstva vystoupili. Stejně tak má zdejší soud za to, že správní orgány nejsou oprávněny při výpočtu výměry honitby vyčlenit ani ty pozemky, které byly k dosavadní honitbě přičleněny, aniž by sami jejich vlastníci kdy byli členy honebního společenstva. Takovým postupem by totiž správní orgány umožnily změnu honitby bez jakékoli opory v zákoně. Zdejší soud má za to, že správní orgány byly povinny bez ohledu na členství vlastníků honebních pozemků zahrnutých do honitby stěžovatele zkoumat pouze to, zda údaj o výměře honitby stěžovatele uvedený v návrhu odpovídá skutečné výměře dosavadní honitby, případně, zda v průběhu fungování stěžovatele nedošlo ke změnám výměry honitby na základě zákonem předpokládaných možností změn honitby (např. vyčlenění honebního pozemku z honitby z důvodu jeho prohlášení za nehonební).

Se stěžovatelem lze souhlasit i v tom, že při posuzování splnění podmínek pro vyhovění návrhu na uvedení dosavadní honitby do souladu s novým zákonem o myslivosti není nutno splnit povinnost souvislosti honebních pozemků členů honebního společenstva. Jak bylo uvedeno výše, při posuzování splnění podmínek je totiž správní orgán oprávněn a povinen přezkoumat pouze splnění podmínky souvislosti honebních pozemků podle § 17 nového zákona o myslivosti, nikoli souvislost honebních pozemků členů honitby podle § 19 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Požadavek souvislosti honebních pozemků členů honebního společenstva lze dovodit pouze pro případ zakládání honebního společenstva, nikoli jako podmínku nutnou pro samotnou existenci honitby. Je totiž nutno pamatovat na to, že nic nebrání tomu, aby honitba v sobě obsahovala rovněž pozemky nečlenů honebního společenstva. Nejvyšší správní soud má proto za to, že v případě posuzování splnění podmínek pro transformaci je nutno dostát požadavku souvislosti honebních pozemků zahrnutých do honitby, není však nutno zkoumat, natož trvat na požadavku, aby honitbu tvořily souvislé pozemky výhradně ve vlastnictví členů předmětného honebního společenstva. Zkoumání této podmínky by bylo nad rámec zákonné úpravy.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že městský soud pochybil, pokud úvahy správních orgánů v přezkumném řízení aproboval. Zdejší soud má proto za to, že stěžovateli lze přisvědčit, že rozhodnutí městského soudu trpí nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a proto je podle § 110 odst. 2 s. ř. s. zrušil. Vzhledem k tomu, že zdejší soud nemá pochyb o tom, že již závěry správních orgánů byly od počátku založeny na nesprávných úvahách, byly zde dány důvody pro zrušení jejich rozhodnutí již v řízení o žalobě. Nejvyšší správní soud proto současně se zrušením rozhodnutí městského soudu rozhodl také o zrušení žalobou napadeného správního rozhodnutí, jakož i rozhodnutí Ministerstva zemědělství, které mu předcházelo [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.].

V novém rozhodnutí bude Ministerstvo zemědělství povinno v souladu se závěry zdejšího soudu znovu přezkoumat rozhodnutí krajského úřadu vydané v řízení o návrhu stěžovatele na uvedení honitby Tismice do souladu s novým zákonem o myslivosti, a v rámci tohoto přezkumu znovu posoudit otázku, zda byla splněna podmínka minimální výměry pro uvedení předmětné honitby do souladu s novým zákonem o myslivosti, a své závěry řádně odůvodnit.

Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správních orgánů podle § 110 odst. 2 s. ř. s., a proto byl povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodl o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Osobě zúčastněné na řízení žádné náklady podle § 60 odst. 5 s. ř. s. nevznikly, proto jí zdejší soud náhradu nepřiznal. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tyto náklady řízení jsou tvořeny částkou 7 000 Kč za soudní poplatky (soudní poplatek za žalobu ve správním soudnictví proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 2 000 Kč a soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč). Další náklady řízení tvoří odměna zástupkyně stěžovatele za provedené právní služby. Ze soudního spisu je patrno, že stěžovateli nevznikly žádné náklady za právní služby v řízení před městským soudem. V řízení před Nejvyšším správním soudem byl však stěžovatel již zastoupen právní zástupkyní, která učinila ve věci celkem dva úkony právní služby. Prvním úkonem bylo převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], druhým úkonem vypracování kasační stížnosti k Nejvyššímu správnímu soudu, tedy písemné podání soudu nebo jinému orgánu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 2 100 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 2 400 Kč. Vzhledem k tomu, že ve věci byly učiněny dva úkony právní služby, náleží

stěžovateli za právní služby náhrada těchto nákladů ve výši 4 800 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení před městským soudem a před Nejvyšším správním soudem tak činí 11 800 Kč. Zástupkyně stěžovatele nedoložila, zda je plátcem daně z přidané hodnoty, zdejší soud tak nebral zvýšení odměny o tuto daň v úvahu.

Celkovou částku náhrady nákladů řízení ve výši 11 800 Kč je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli k rukám jeho zástupkyně JUDr. Ivany Kejmarové, advokátky se sídlem Sluštice 1, Sibřina, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu